

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

ΥΠΟ Π. ΠΟΥΡΝΑ

Ἡ καλλιμαίειος ρωμαϊκὴ οἰκία τοῦ ἄρχοντος τῶν Πατρῶν Λουκίου, κειμένη ἐκεῖ ἔγθα σήμερον καὶ ἡ ὁδὸς Σισίνη ἢ συνδέουσα τὰς δύο Πλατείας Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ὑψηλῶν Ἀλωνίων, εἶχε βυθισθῆ τὴν γῆντα ἐκείνην τοῦ θαυραλίτου εἰς τὸ σκότος. Ἡ πολυτέκος ἐρωμένη τοῦ Ἐνδυμίωνος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀναδύσει ἐκ τοῦ Παναχαϊκοῦ καὶ ἔσπειρε τὰς γυλακτιόδας ἀστίναις τῆς ἐπὶ τῶν μαρμαρίνιων οἰκοδομῶν, τῶν ἀγαμάτων, καὶ τῶν ἀνθῶνων τῆς πλουσίας πόλεως τῶν Πατρῶν. Σιγῇ ἤπλοῦτο εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἠρεμία ἐβασίλευεν εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὸν οἰκοδὸν αὐτοῦ ἀνθῶνα, τὸν ὁποῖον πλατύφυλλα δένδρα, ἀνθῆ, πίδακες καὶ Μορσῶν ἀγάλματα ἐστόλιζον μετὰ καλαισθητικῆς ἀρμονίας. Εἶχε παρῆλθει τὸ μεσονύκτιον, ὅτε μία ἐκ τῶν πρὸς τὸν κῆπον οἰκισθῶν θυρῶν τοῦ μεγάρου τοῦ Λουκίου ἤνοιξεν ἀθορύβως καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ περιστύλον σκυῖ γυναικὸς, ἣτις ἦτο περιτεταγμένη μὲ λευκὸν ἱμάτιον. Ὑψηλὴ, ἀρσενολῆ, μὲ ἐκπάγλως ὄραϊαν ἀρχαϊκὴν μορφήν, καλλίγραμμα, καλλίστροφος, ἀντίγραφον Καρνάτιδος. Ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοῦ περιστύλου μὲ βήματα περίφοβα καὶ καθηυθύνθη εἰς τὸν ἐξώστην, ἐνῶ συγχρόνως περιέφερον ἐρευνητικὰ βλέμματα πρὸς τὸν σελινοφώτιστον κῆπον, ὡσεὶ ἀναζητοῦσα κάτι. Πρὸ τοῦ κίγκλιδώματος τοῦ περιστύλου φθάσασα, ἐστάθη καὶ στηρίζουσα τὰ νῶτα ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης ἐκάρρωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν τοῦ κῆπου. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, τὸ παραμικρὸν θρούσημα τῶν φύλλων, τὰ ταμπήματα τῶν ἀγροπλυνόντων μέσω τῶν φυλλομημάτων τῶν δένδρων σπογγιτῶν, ἀνετάρασσον τὴν ὄραϊαν μίαν Καρνάτιδα καὶ ἠνάγκαιζον αὐτὴν νὰ ἐντείνῃ τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τὴν θύραν τοῦ κῆπου.

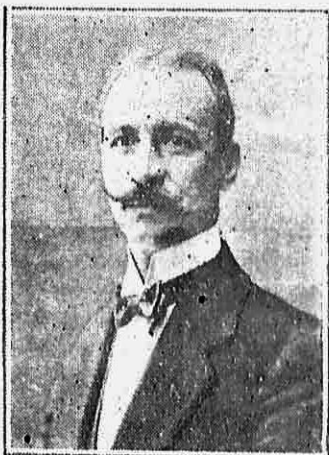
Παρῆλθον στιγμιαὶ ἀγωνιώδους ἀγαμονῆς, ὅτε ὄξυ καὶ βραχὺ σφύριγμα ἤκουσθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κῆπου. Ὡς ρεῖμα ἠλεκτροικὸν ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς ὀ βραχὺς ἐκεῖνος ἤχος. Ἀνετινάχθη καὶ πε-

ρίτρομος διέσχισεν ἀεροποδικῶς τὸ πλωκίστροτον περιστάλον, κατῆλθε τὴν μαριμαρίνην κλίμακα, τὴν φέρουσαν εἰς τὸν ἀνδρῶνα καὶ τρέχουσα ὡς δορκὸς ἐπὶ τῶν χαλκιστροτόων διαδρομῶν τοῦ κήπου ἐφίθασεν εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ. Ὁ μογλὸς σῦρτα ταχέως, ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ἐστάλης νέος τυλιγμένος εἰς ἱμάτιον, εἰσδύει εἰς τὸν κήπον, ἐνῶ ἡ θύρα κλείεται ἀμέσως. Ὁ εἰσελθὼν νέος ἔχει τὴν μοσφίην Ἑρμοῦ, τὸ σῶμα ἠραϊκτεῖον καὶ ἡλικίαν ὄχι μεγαλειτέραν τῶν 20 ἔτων. Ὑῖος ἀγγειοπλάτου, φημιζόμενος διὰ τὴν ὄμοιότητά του καὶ τὴν γενναιοφυζίαν του.

— Χαῖρε Λανάη!

— Χαῖρε Φίλιππε!

Αὐταὶ αἱ δύο φράσεις ἀνταλλάγησαν μεταξὺ τοῦ ζεύγους μετ' ὃ τοῦτο

ΤΕΛΗΣ ΤΟΥΡΝΑΣ

προχωρεῖ διὰ τῆς τῶν διαδρομῶν, φθάνει εἰς ἑδρῶνον, κάθεται κατανέως καὶ ἀλπίου τοῦ ἀγάλατος τῆς Ἑρμιόης καὶ ἐκεῖ ὅλο τὴν σκῆν τοῦ φωτισμένου παρὰ τῆς σελήνης δένδρου, οἱ δύο νέοι ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκύλας ὃ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ φιλοφιλῶν.

Φίλιππε!

— Λανάη!

Καὶ τὰ χεῖρα ἐνοῦνται εἰς ἐρωτοπαῖδες φίλημα, τοῦ ὁμοίου τὴν ἀπήχησιν ἠοιδῶν ἡσαν βαιθέτατα αἱ δύο ψυχὰς τῶν νέων καὶ ἡ μίσητος τῶν σελήνης. Ἐκείθησαν ἐπὶ τοῦ ἑδρῶνου ὃ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον μετὰς τὰς χεῖρας ἠνομήνας. Ἐπιμοιούθησε ἡ γλυκεία ἐκείνη σκῆν, ἠρτις μεταξὺ δύο ἀγαπομένων ὁμοίσι

καλλίστερον τῆς γλώσσης, μετ' ὃ ὁ Φίλιππος ἐρωτᾷ.

— Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἔλθω Λανάη; Ἀνάμενες πολὺ;

— Ὅλιγας στιγμῆς, αἱ ὅποιαι διὰ τὴν ψυχὴν μου ἦσαν ἄβυσσος αἰώγων. Ἄν ἐγνώριζες πόσον ὑποφέρει ἡ ψυχὴ μου, Φίλιππε, δὲν θὰ μὲ ἀφηνεῖς οὐδὲ στιγμὴν μόνην. Θὰ ἔμεινες διὰ παντὸς ἀλπίου μου.

— Αὐτὸ εἶνε δι' ἐμέ, Λανάη, ὃ σκόληξ ποῦ δαγκώνει ἀδιπότως τὴν σκῆψιν μου. Ὁ νοῦς μου σὲ ἀκολουθεῖ ὡς ἡ σκῆν σου καὶ ἡ σκῆψις μου τρέχει ὀπισθὲν σου ὡς σκύλαξ... Λανάη σὲ λατρεῖται!...

Καὶ φίλημα θερμὸν ἐνακατέθη ἐπὶ τῆς κρυοδακτύλου χειρὸς τῆς Λανάης, ἡ ὁποία ἀνταπέδωκε τοῦτο ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Φιλίππου.

— Μὰ τοὺς θεοὺς, Φίλιππε!...

— Μή! μὴ ὀρκίζεσαι, σοῦ τὸ εἶπον καὶ ἄλλοι. εἰς τοὺς φαντα-

στικὸς θεὸς σου, διέκοψεν ὁ Φίλιππος. Ὅμοιος πρὸς τοιοῦτους θεοὺς δὲν εἶνε δυνατόν, ἢ νὰ ἐγκοιμῆται τὸ ψεῦδος, διότι ψευδεῖς εἶνε καὶ ὁ θεὸς σου.

Τότε ὀρξίζομαι εἰς τὸν Θεόν σου, Φίλιππε, τὸν ὁποῖον πιστεύω, διότι καὶ σὺ τὸν πιστεύεις, ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποθέσω τοιαύτην ζωὴν χορισμοῦ, δύο ψυχῶν σφιγτὰ ἡνωμένων διὰ τῆς χρυσοῦς κλωστῆς τοῦ Ἑβραίου.

Λανιά, ἀπὸ σὲ ἐξήχηται ἡ ἔννοσις μας. Γενεῶν χοριστιανῆ, ὅπως ἐγώ. Ἀπαγοιμῆται, ὅπως ἐγώ τὴν θεοσεκίαν τῶν εἰδώλων καὶ ἀπαπόσθηται τὴν θεοσεκίαν τοῦ ὁραίου Ναζωραίου, τὴν ὁποίαν διδάσκει εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὁ γέρονς Ἰουδαίος. Εἶνε θεοσεκία ἢ ὁποία θὰ κροισαρχήσῃ ἐπιτοῦ κόσμου, θεοσεκία θετικῆ, θεοσεκία θείας ἐμπνεύσεως, θεοσεκία ἀγάπης, εὐλλαγγίας, ἁλόνος, ταπεινότητος, τελειότητος.

— Παρακολούθεις τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰουδαίου ;

— Τακτικώτατα καὶ ἐν κρυφῷ. Ἐκεῖ εἰς τὴν μαζάν του στήτην, οἱ ὀλίγοι ὄπαδοί του, ἀκούομεν τὴν θείαν διδασκαλίαν του, ἢ ὁποία θὰ κρημνίσῃ αὐτοὺς τὰ εἰδωλά σου καὶ θὰ ἐμφανίσῃ τὴν ἀληθῆ θεοσεκίαν. Εἶνε θεία ἢ διδασκαλία του, ὅπως εἶνε θεία καὶ ἡ ἀποστολή του, Λανιά.

Πόσον διψᾷ ἡ ψυχὴ μου νὰ ἀκούω τὸν καλὸν αὐτὸν Ἰουδαῖον. Ἀγαπῶ τὸν Ναζωραῖον σου, Φίλιππε, διότι καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς. Τὸν πιστεύω, διότι καὶ σὺ τὸν πιστεύεις. Ἄλλ' ὁ πατέρας μου, ἢ μητέρα μου ἀπεχθάνονται τὴν νέαν αὐτὴν θεοσεκίαν καὶ ζητοῦν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ γέροντος Ἰουδαίου. Λέν θέλου νὰ ἀκούσουν περὶ τοῦ ἀνατροπέως αὐτοῦ τῶν εἰδώλων τῶν.

Ἀνατροπέως εἰδώλων, ἀλήθειαι, καὶ θεμελιωτῆς νέας θεοσεκίας. Ἀλλὰ διὰ τὰ θαύματά του, τί λέγει ὁ πατέρας σου Λουκιᾶς;

— Σαρκαῖζει διὰ τὰς ἀστείότητας. Λέν ἀναγνωρίζει ὑπερέταρον δύναμιν ἐξείνης τῶν θεῶν του.

— Σαρκαῖζει! Ἔχω πεποθήσειν ὅμως εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν μου, ὅτι ἡ μετάνοια δὲν θὰ βραδύνῃ. Προσεύχου εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν μας, Λανιά, αὐτὸς θὰ μὲς ἐνώσῃ πολὺ ταχέως.

— Θὲ προσευχηθῶ, Φίλιππε, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀγνή προσευχὴ μου θὰ φθάσῃ εἰς τὸν οὐράνιον Θεόν καὶ δὲν θὰ ἀποροικθῆ. Θὰ γίνω χοριστιανῆ καὶ ἀφέσεως ἰδιζή σου. Σοῦ τὸ ὀρξίζομαι, Φίλιππε, σοῦ τὸ ὀρξίζομαι! Ἡ ἀντίστασις τοῦ πατρὸς μου θὰ κωρυφθῆ ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ φωτός μου.

Καὶ οἱ δύο ἑριστιᾶ ἡνωσαν τὰ χεῖλη των εἰς νέον φίλημα διὰ νὰ ἀποχωρισθούν μετ' ὀλίγον....

* * *

Παρῆλθεν ὁ μῆν τοῦ Θαργηλιῶνος καὶ ἤρχισεν ὁ μῆν τοῦ Σκιροφοριῶνος. Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λουκίου ἀσυνήθης κίνησις δούλων καὶ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ Κ. ΣΩΧΟΥ

θεραπεινίδου. Ὁ ἄρχων Λούκιος ἀπὸ ἡμερῶν ἀσθενείας ἐκ παραλύσεως κινδυνεύει. Οἱ ἰατροὶ ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας ἀναμένοντες τὸ μοιραῖον. Ἡ σύζυγός του Ὑρμένη καὶ ἡ θυγάτηρ του Λαγία ἴσταται παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς ἀπέλπιδες. Ὁ Λούκιος, ἐπιθανάτιος, ζητεῖ παρ' αὐτῶν θάρρος διὰ τὸν κίνδυνον. Ἡ Λαγία ἐξοπλῆ εἰς λυγμούς, ἀποσύρεται εἰς τὸν θάλαμον της καὶ ῥίπτεται ἐπὶ ἀνακλίντρον. Ἐκεῖ ἀντιπολεῖ τὸν Φίλιππον, τὰς προσευχάς του πρὸς τὸν Θεὸν, τὴν νέαν θρησκείαν, τὴν σήτην τοῦ γέροντος Ἰουδαίου, τὴν διδασκαλίαν του, τὴν θεῖαν ἀποστολήν του καὶ αἴφνης τινάσσει ἐρθία ἀπὸ σκέψιν, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήλθε τοῦ νοῦ της. Σπεύδει πρὸς τὴν μητέρα της παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Λουκίου καὶ ἄνευ περιστροφῶν ψιθυρίζει εἰς αὐτήν.

— Μητέρα, ὑπάρχει τρόπος νὰ σώσωμεν τὸν πατέρα.

— Εἰπέ τον ἀμέσως.

— Νὰ καλέσωμεν τὸν θανατοποιὸν Ἰουδαῖον.

— Ὄχι! ὄχι! ἀναφωνεῖ ἡ μητέρα. Μὴ ἐξαπομίσης τοῦτο, λέγει χαμηλόνουσα τὴν φωνήν, εἰς τὸν πατέρα σου, διότι θὰ ἐπιταχύνῃς τὸν θάνατόν του.

Ὁ Λούκιος εἰς τὴν ἀσπληγὴν ἀναφώνησιν της Ὑρμένης, στρέφει πρὸς αὐτήν τὰ βλέμματά του, τὴν βλέπει ταραχμύενην καὶ ἐρωτᾷ.

— Πόθεν ἡ ταραχή σου Ὑρμένη; Πῶς ἢ Διὸς ἐνοχλητικὴ;

— Λέν ἐνοχλῶ πατέρα, λέγει τότε ἡ Δανάη, παρακαλῶ μόνον τὴν μητέρα νὰ σὲ σώσωμεν.

— Σιωπὴ Δανάη!, λέγει ἡ Ὑριμένη.

— Ἄριστος νὰ ὀμιλήσῃ, λέγει ὁ Λούκιος.

— Πατέρα, μὴ μὲς ἀπομένει ἐλπίς πρὸς σωτηρίαν σου καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἀκούσῃς ἀταξίως. Πατέρα ἐμπιστεύσου τὴν Θεραπεύαν σου εἰς τὸν γέροντα ἐκεῖνον Ἰουδαῖον θαυματοποιόν, τοῦ ὁποῦν τὰ θαύματα εἶνε ποῦλά εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ Λούκιος ἐγέλασε καὶ ἠρώτησε τὴν Δανάην.

— Πιστεύεις, ὅτι ὁ γέρον ἐκεῖνος ἀλήτης, θὰ κατορθώσῃ, ὅτι δὲν κατώρθωσιν οἱ πατέρες, οἱ μῖγοι καὶ αἱ μίγισσαι τῶν Θεῶν μας;

— Τὸ πιστεύω πατέρα! Ὑπάρχει κάποια φωνὴ εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἢ ὅποια μου λέγει, ὅτι ὁ διεβήτης αὐτὸς Ἰουδαῖος θὰ σὲ θεραπεύσῃ. Ἡ δόξα τοῦ, λέγουν, ὅτι εἶνε θεῖα καὶ τὸ ἔργον του, ἔργον τοῦ μεγάλου Θεοῦ του.

— Ἐ! λοιπόν, ἀναφωνεῖ μὲ ὄργισμένην φωνὴν ὁ Λούκιος, ἃς ἔλθῃ ὁ Ἰουδαῖος ἀλήτης, ἃς ἔλθῃ διὰ νὰ σὲ συκρατήσω κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τὸ τρομερὸν ὀλίσημα εἰς τὸ ὁποῖον φέρωμαι, Δανάη, πιστεύουσα εἰς θεῖαν δύναμιν τοῦ Ἰουδαίου αὐτοῦ. Ἡ ἀτοτηρία του, θὰ σὲ κρατήσῃ εἰς τὴν πίστιν τῶν Θεῶν μας. Δὲν πιστεύω εἰς τὴν θαυματοποιὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ του καὶ δὲν θὰ πιστέωσῃ καὶ σὺ Δανάη, ὅταν, θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ μίγος Ἰουδαῖος διὰ νὰ μὲ θεραπεύσῃ δὴθὲν μὲ τὰς μαγανείας τοῦ Θεοῦ του. Φέρετε! φέρετε! ταχέως ἐδῶ τὸν γέροντα μίγον τῆς νέας θρησκείας, θέλω νὰ σώσω τὴν κόρην μου ἀπὸ τὴν ἀπάρνησιν τῶν Θεῶν μας, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς στιγμῆς μου.....

— Θεέ μου! σῶσε τὸν πατέρα μου! ἐπιθύρσειεν ἡ Δανάη καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Εἶχε νοστήσει πλέον, ὅταν λευκοπύγων γέρον, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ πτωχικὴν περιβολὴν Ἰουδαίου, μὲ σκοῦφρον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα ἀνήρχετο τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τοῦ ἀρχονικοῦ οἴκου τοῦ Λουκίου. Οἱ θεράποντες ὠδήγησαν τὸν γέροντα νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐδραίου ἐν τῷ ψηφιδωτῷ πινοδίῳ τοῦ μεγάρου καὶ νὰ ἀναμείνῃ. Ὁ γέρον, τοῦ ὁποῦν ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία μὲ τὸν χιονώδη πύγωνα, τὴν λευκὴν μακρὰν κόμην, καὶ τὰς ἑντιδας ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀλήστως πτεν ἐκ θείου μεγαλείου, χωρὶς νὰ προσεξῇ εἰς τὸν γύρω πλοῦτον τοῦ μεγάρου ἐκάνρωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ ψηφιδωτοῦ διαπέδου καὶ ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς σκέψιν, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἐμφύριζον καίτι, ἴσως προσενεχθῆναι. Παρῆλθον ὀλίγα λεπτά καὶ εἰς θεράπων παρέλαβε τὸν γέροντα καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς Λουκίου, ἢ σύζυγος καὶ ἡ κόρη τοῦ ὁποῦν εἶχον ἀπομακρυνθῆναι τοῦ θαλάμου.

— Χαῖρε ἀδελφέ! εἶπεν εἰς γλυκὸν τόγον φωνῆς ὁ γέρον προσβλέψας πρὸς τὸν κληῖρον Λούκιον.

— Χαῖρε Ἰουδαῖε! ἀπήντησε μὲ ἐσβεσμένην φωνὴν ὁ ἄρχων Λούκιος, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἡμέρας καὶ σεβασμίας μορφῆς τοῦ γέροντος, ἤρχισαν νὰ κλείωσιν, ὥσπερ προετοιμαζόμενοι διὰ τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ὁ γέρον ἐπληρίασε τὸν ληθαργοῦντα ἀσθενῆ, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτου καὶ ἐμυθίσθη

« Πάλασον πνεῦμα τοῦ οὐρανοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς σκοτίας καὶ τῆς ἀμαθείας ἀμαρτωλοῦ δούλου σου. Λιάλασον τὸ ἔρεβος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ φώτισον τῆς σωτηρίας του τὴν ὁδόν, τὴν χαροχθελίσαν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Υἱοῦ σου ἀπὸ τοῦ ἔθνους τοῦ Γαλιλαῖα. Λός, Πάτερ, δύναμιν εἰς ἐμέ, τὸν ταπεινὸν δούλον σου, ὅπως ἀνασύρω ἐκ πῆς ἀβύσσου τῆς σκοτίου εἰδωλολατρείας πλανωμένην ψυχὴν, διὰ τῆς θεραπείας φθαρτοῦ σαρκίου.

Αἴφνης ἡ γαλήνιος μορφὴ τοῦ γέροντος ἐφωτισίθη ὡς ὑπὸ ἀστραπῆς καὶ βαρεῖα ἠκούσθη ἀμέσως ἡ φωνὴ του.

— Αὐτίς ἐσώθης! Ἐγείρου!...

Καὶ ὁ ἄρχων Λούκιος ἀφηνευσίθη ἡγήτης!...

✱•✱

Τὴν ἐπομένην ὁ γέρον Ἰουδαῖος Ἀπόστολος Ἀνδρέας διότι αὐτὸς ἦτο ὁ θεῖος θανατοποιός, ἠθλόγει τὴν ἔνωσιν τῆς Λακίας καὶ τοῦ Φιλιππου, οἱ δὲ πτωχοὶ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν διημετριάζοντο τὰ πλοῦτη τοῦ χριστιανοῦ πλέον Λουκίου!

Πάρις, Δεκέμβριος 1917.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΤΟΥΡΝΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΑΚΡΥΖΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ... ΓΕΛΟΙΑ

✈ Σ' ΕΚΕΙΝΗ ✈

Πὸ νᾶναι ἡ εὐθυμία σου ἢ πρωτεῖν ἄρωτᾶς
στὰ γέλοια λιγωμένη.

Σάν νά μὴν ξεύρεις, ἀσπλαγχνὴ μικρῆ, πῶς τὴ βαστᾶς
μέσ' τὸ μικρὸ λικκιά σου, πῶς ἀνοίγει ὅταν γελᾷ;
στὰ ρόδινά σου μάγουλα, βαθυὰ· βαθυὰ θαμμένη.

Νρ. Ἐσπ.